

under Gudstjenesten kunde løbe og lege med Aalefiskerens Børn nede ved den friske Strand; men efter Hjemkomsten var han pludselig forsvunden og havde ikke været til at opraabe hele Eftermiddagen. Først i Mørkningstiden, efter at Emanuel var gaaet, havde hun fundet ham oppe paa det øverste af Loftstrappen, hvor han havde siddet med Hænderne for sit syge Øre, ganske ophovnet i Ansigtet af Graad. Hun havde øjeblikkeligt bragt ham til Sengs og heldt nogle Draaber af gamle Strynø-Grethes „Høreolie“ ned i Øret, hvorefter han ogsaa hurtig var falden i Søvn. Men endnu under Søvnens vedblev han af og til at klage sig; og dette fornyede Udbrud af Guttens gamle Lidelse bidrog sit til at fremkalde den modfaldne Sindsstemning, hvori hun i Aften befandt sig.

Hun havde aldrig ret kunnet forlige sig med Emanuels Lyst til i al Slags Vejr at tage Børnene med sig overalt, hvor han færdedes, — og endnu mindre kunde hun forstaa, at han rolig gav dem Lov til saa frit at tumle sig mellem alle Gadens Børn, hvor de dog udsattes for saa meget, der ikke var af det gode. Hun huskede fra sin egen Barndom de mange stygge Ting, der gik i Svang navnlig mellem Fattigbørnene, for ikke at tale om